

TAJNOSTI
SUPER SESTER

Susie Dayová

FRAGMENT

TAJNOSTI
SUPER SESTER
Susie Dayová

Susie Dayová
Tajnosti super sester

Poprvé vydalo v roce 2017 nakladatelství PUFFIN,
an imprint of Penguin Books Ltd
ISBN 978-0-141375373
Text copyright © 2017 Susie Day

Z anglického originálu *The Secrets of the Superglue Sisters*
přeložila Markéta Polochová.
Obálku vytvořilo Grafické a DTP studio Albatros Media,
Kamila Flonerová
Jazyková korektura Marie Kejvalová
Odpovědná redaktorka Helena Klečková
Vydalo nakladatelství Fragment ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4
Číslo publikace 32 119, 1. vydání, 2018
Sazbu zhotovilo GDTP studio Albatros Media, Július Muránsky

České vydání © Albatros Media a.s., 2018
Translation © Markéta Polochová, 2018
Cover photos © iconogenic; Cookie Studio; Ranta Images;
Olesya Tseytlin; Eric Isselee; YamabikaY / Shutterstock.com

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

ISBN e-knihy 978-80-253-3808-7 (1. zveřejnění, 2018)
ISBN tištěné verze 978-80-253-3756-1 (1. vydání, 2018)

ALBATROS MEDIA a.s.

Pro Fliss

Děkuji, žes mi dovolila půjčit si tvé vajíčko.

Jak to všechno začalo

Byly jednou dvě sestřičky. Jmenovaly se **Georgie** a Jem.
Obě byly moc krásné

Proč musí být tvoje jméno vždycky uvedené jako první?

a taky chytré

Ale kolepak.

a nesmírně zajímavé.

Tak teď teda vypadáme ukrutně nudně – pokud musíš lidem říkat, že jsi zajímavá, dost pravděpodobně zajímavá vůbec nejsi.

Jem, psát budu já, protože tvoje písmo vypadá jako rozsypaný čaj. Navíc mi musíš dovolit být konečně taky za něco zodpovědná.

Vždyť taky dovolím – budeš zapisovatelka. Za všechno ostatní budu raději odpovídat zase já.

Oběma holkám bylo osm, chodily do stejné školy a každý den po vyučování zůstávala Georgie na hřišti jako poslední. Hrávala si tam úplně sama.

Chjo.

Já vím.

To je tak smutné.

Kapánek ano.

Vlastně se nikdy moc nekamarádily, až jednoho dne zůstala na hřišti trčet taky Jem. Tvářila se pěkně naštvaně (To jsem se teda netvářila), protože ji tam nechali úplně samotnou tak dlouho (Ale tak dlouho zase ne) a protože se její máma chystala odejít z domu a už nikdy se nevrátit (Tak jo, možná jsem vypadala docela naštvaně). Georgie naštěstí dobře věděla, co to znamená, když se z člověka zničehonic stane „rozvodové dítě“. Tak vám totiž říkají, když se vaši rodiče rozejdou, protože už nechtějí zůstat spolu.

To teda neříkají.

Ale jo, občas jo.

Aby ji trochu rozveselila, začala jí Georgie vyprávět moc legrační vtip o žábách. A tak se z těch dvou bleskurychle staly kamarádky.

A potom jednoho dne políbila Georgiina máma Jemina tátu na rty – bylo to zrovna uprostřed besídky pro rodiče a udělali to přímo přede všemi –, protože se do sebe zamilovali.

Vynechala jsi strašnou spoustu věcí.

Já vím. Říká se tomu úsporné psaní.

Tak fajn. Jenom tě na to upozorňuju hned, protože se ti podařilo vynechat v podstatě všechno jenom trochu důležité.

Byly jednou dvě holčičky, jmenovaly se Jem a Georgie a to, že se z nich staly nejlepší kamarádky, vlastně nemělo vůbec nic společného se žábami, s rozvody ani s tím, že obě nosily brýle, přestože právě tohle tvrdila ta hlupačka Caroline. Kamarádily spolu, protože měly jedna druhou z celé třídy nejraději. Všechno dělávaly společně: třeba stojku s nohama opřenýma o zeď. Nebo vytvářely tajné vzkazy psané pozpátku, které jedna druhé nechávala v krabičce s obědem. Dokonce si čas od času vyprávěly i vtipy o žábách, to když zůstaly ve škole jako poslední, protože jejich úplně nemožní rodičové zapomněli, že vůbec existují.

Máma rozhodně nikdy nezapomíná, že existuju. Jenom musí někdy pracovat přesčas.

Když to říkáš.

Kdykoli přišla Jem k Georgii domů, všechny koberce v domě byly heboučké a měkoučké jako kožesiny. Měli tam spoustu her, ve kterých nikdy nescházela ani jediná figurka. A taky tam byl obrovský pokoj, který patřil celý jenom Georgii. A tak Jem vždycky říkávala: „Kéž bych tady mohla zůstat už napořád.“

A kdykoli přišla Georgie domů k Jem, taky se jí v jejich bytě moc líbilo.

No vážně, moc. Tvůj táta podával jako dezert želé a zmrzlinu a broskve z konzervy. Moje máma sice tvrdí, že místo po broskvích chutnají po plechu, ale podle mě jsou zkrátka mňamózní.

Georgie vždycky říkávala: „Kéž bychom tak byly sestry, a ne jenom nejlepší kamarádky.“

A potom Jemin táta políbil Georgiinu mámu – na besídce pro rodiče a úplně přede všemi a rovnou na rty.

Vidiš? Zase tolik jsem toho nevynechala.

Ještě jsem neskončila.

Zamilovali se do sebe. To znamenalo, že vyráželi na rande a pojídali kuře a taky si hodně psali a dost se líbali na rty na veřejnosti. Jenomže potom nastala úplná tragédie! Zrovna seděli v restauraci Nando's, když se příšerně pohádali a rozhodli se, že jeden druhého vlastně nenávidí! Všechno zničili! JENŽE:

potom si jako mávnutím kouzelného proutku vzpomněli, že jsou přece zamilovaní jeden do druhého. A když se mají dva lidi rádi, nakonec nesejde na tom, kdo zaplatí účet za pečené kuře s hráškovým pyré.

Na nic takového si nevzpomínám, Jem.

Ale já ano.

Takže místo toho, aby se odmilovali, jako to někteří lidé čas od času dělávají, zůstali dál zamilovaní. A protože dům plný koberců měkkých jako ty nejjemnější kožešiny nebyl dost veliký, aby se do něj všichni vešli, koupili si společně nový dům. A všechno, o čem Georgie a Jem snily, se rázem proměnilo ve skutečnost.

A potom žili všichni šťastně až do smrti.

To přece nemůžeš takhle napsat - vždyť jsme ještě pořád naživu.

Ale nebudeme navždycky.

Hm. No ano, to máš pravdu.

Silvestr

Jem

Nejmilejší nová rodino, která se stěhuje do našeho starého bytečku.

Ahojte! Vítejte! Jak se vám vede?

To jste udělali dobře, že jste se rozhodli bydlet právě v tomhle bytě. Je moc hezký a vůbec v něm není plíseň, teda kromě jednoho rohu v koupelně. Jenom byste neměli hýbat s tím kouskem koberce položeným pod oknem v předním pokoji, protože se mi tam kdysi dávno pravděpodobně přihodila taková nehoda. Vylil se mi tam kouzelný elixír vyrobený z malinového pyré a čajových sáčků.

Pak je tady ještě jedna věc: když otevřete skříňku nad ledničkou, dvířka vám zůstanou v ruce a praští vás do hlavy. (Pro jistotu jsem vám uvnitř nechala krabičku náplastí.) Jo a ještě se moc omlouvám za ten načmáraný obrázek koně na stěně v ložnici. Mysleli jsme si, že se časem smyje. Nesmysl. Jenže někteří z nás byli v té době hodně, ale opravdu hodně malí, takže se jim to snad dá odpustit.

Každopádně doufám, že tady budete moc a moc šťastní! Ti, co tady bydleli před vámi (to znamená my), šťastní byli – teda až na to, když se máma líbala s jógovým instruktorem panem Gregoriem a potom se naši rozvedli. Vsadila bych se ale, že něco takového se vám stát nemůže! Vždyť ani nemusíte být vzatí! Takže by všechno mělo být v pořádku!

A vychutnejte si talíř Jamie Dodgers. Šťastný nový rok!

S láskou Jemima Mageeová, 11. a čtvrt roku

Na konec stránky jsem ještě přikreslila sušenky jako návod, to kdyby noví nájemníci třeba nevěděli, co Jamie Dodgers jsou. Jenomže kreslení mi nikdy moc nešlo. Takže talíř Jamie Dodgers vypadal spíš jako pizza s feferonkami. A tak jsem pod to ještě připsala SUŠENKY a nakreslila k nim šipku. A potom jsem přidala ještě řadu srdíček, protože nikdy není na škodu chovat se k lidem mile a člověka to nic nestojí.

Potom táta zatleskal a zahulákal: „Ještě pět minut, přátelé, a vyrážíme! Za pět minut se jede!“ A mně začalo v tu ránu bušit srdce tak prudce, jako by mi chtělo úplně vyskočit z těla ven a jako první doskákat až do našeho nového domu.

„Jójójó,“ zavýskla jsem.

„Neeeee,“ zavyla Tilly a padla na kuchyňskou podlahu obličejem k zemi.

„Co dělal Doris Morris v popelnici?“ ječel Noah, přiřítit se zvenku a v náručí tiskl plyšového tučňáka.

„Doris nebyl v popelnici, dali jsme ho na charitu,“ připomenula jsem mu. „Měl sis přece vybrat jenom svoje oblíbené plyšáky, které si chceš vzít s sebou – vzpomínáš? A ne těch tvých sto tisíc milionů tučňáků a vyder a medvědů s kloboučky na hlavách.“

„Napsala jsem básničku,“ zahuhlala Tilly s obličejem pořád ještě vtisknutým do podlahy.

„Jenomže Doris Morris je moje nejvíc nejoblíbenější hračka,“ pronesl Noah pevným hlasem a tučňáka si schoval do batůžku.

„Moje básnička se jmenuje *Tragédie Tilly Mageeové*,“ pokračovala Tilly. „A zní takhle: *Ach, běda jí, Tilly, strast a utrpení a hoře ji sužuje... Už nikdy nespátří tvář své pravé lásky... A přitom je to líbezná, tak líbezná tvářička... Život je jako žbluňnutí.*“

„Vždyť se ti to vůbec nerýmuje,“ zhodnotil Noah, který se teď znovu objevil ve dveřích a nesl si něčím nacpanou igelitovou tašku.

„Na nějaké rýmování jsem moc našťvaná,“ vysvětlila mu Tilly.

„Ale on přece není žádná tvoje skutečná láska. Vždyť je to pošťák,“ vysvětlovala jsem jí a mezitím jsem nakukovala Noahovi do tašky. Byla plná dalších plyšáků: byl tam růžový medvěd, myška s jedním ouškem a dlouhý, vypasený had.

„Tak tohle teda ne,“ namítla jsem ihned.

„*To teda jo,*“ opáčil Noah, popadl hada i myšku a nacpal si je do batůžku k tučňákovi.

„Druhou sloku zatím ještě nemám hotovou,“ řekla Tilly. „Poslouchejte. Co tohle? *Ach, běda mi, má*

poštovní schránka sice může časem praskat ve švech, ale mé srdce už zůstane navždycky prázdné...“

Rozhodla jsem se je oba ignorovat, vždyť už nám nezbývalo ani pět minut do odchodu. A protože jsem z nich nejstarší, čekala mě ještě spousta moc důležité čarodějnické práce.

Někteří lidé si myslí, že nejsem skutečná čarodějka. Provádím totiž jenom laskavá a dobrotivá kouzla. Třeba takové zaklínadlo pro štěstí, což vlastně znamená objetí. Nebo taky dokážu kouzlem odstranit díry z ponožek, protože vím, jak je zašít. Při zašívání mě ale napadá spousta kouzelnických myšlenek, takže nepochybuju, že se to taky počítá. Dobré čarodějky vědí, že když se stěhujete pryč z domova, musíte dát sbohem všem pokojům a vzpomínkám, jinak by to taky mohlo být zlé znamení. Dělávám to pokaždé, když se někam stěhujeme.

Jenomže tentokrát to bylo obzvlášť vzrušující.

Dřív jsme to totiž byli jenom my, Mageeovi.

Táta.

Máma.

Já – Jemima, ale všichni mi říkají Jem [čti: džem], protože je to kratší a protože máma tvrdí, že jsem sladká jako ten nejsladší džem (myslí teda spíš uvnitř a naráží tím na moji dobrosrdečnost a výtečné nápady, a ne zvenčí, ledaže by tím myslela koblihu naplněnou džemem: mám totiž brýle s kulatými obroučkami, kulatý obličej a krátké vlasy, které jsou prý podle *některých* lidí dost nelichotivé, ale já si z toho nic nedělám).

Tilly – což je ve skutečnosti Matilda –, které je devět, má husté černé kudrnaté vlasy a podle mámy navíc „osobnost černé ovce řítící se rychlostí světla do puberty“.

Noah, kterému je šest a rád rozděluje všechny svoje plyšáky do rodin podobně, jako je tomu u hraček značky Sylvanian Families. Jenomže jemu je tak nějak jedno, jestli liška s tygrem budou mít dinosauří mláďata. Máma říká, že se jmenuje Noah, protože když s ním trávíte čas, celý den pořád dokolečka opakujete akorát: „Nó!“ a „Ááá!“

A potom ještě Strašák – náš černý kocour.

A být Mageeovi nám šlo vážně parádně celé dlouhé roky – konkrétně až do chvíle, kdy mi bylo osm, což už je dost. Jenomže potom máma políbila pana Gregoria a pak se táta s mámou domluvili, že už si dál nechtějí vyprávět vtipy ani zpívat společně v autě a vůbec že už nechtějí být spolu. A tak se máma přestěhovala do nablýskaného bytu v Croydonu, který, jak tvrdila, se jí zamlouval daleko víc než náš starý byt.

Jenomže nezamlouval. Nikdo přece nechce bydlet sám v bytě v Croydonu, i když se teda vážně blýská novotou. Takže jsme tehdy byli samozřejmě všichni moc smutní, a po škole na hřišti někteří z nás asi dokonce i jednou plakali. Možná i dvakrát. Jenže tak už to s rozvody chodí. Hodně se křičí a potom se někdo musí přestěhovat do Croydonu. A táta to být nemohl, protože on je v naší rodině jediný, kdo ví, jak přichystat makarony se sýrovou omáčkou.

A potom se náš táta znovu zamiloval – do mámy
mojí nejlepší kamarádky, což by měli udělat všichni
tátové, protože je to nesmírně praktické.

Já jsem samozřejmě dokázala rozpoznat, že je to
ta nejlepší věc na světě, která se nám mohla přihodit,
protože jsem z nás tří nejstarší a v mnoha věcech se
vyznám. A taky táta o tom byl přesvědčený, protože
byl zamilovaný. Včera jsme spolu zůstali vzhůru dlou-
ho do noci, protože jsme balili poslední zbytky věcí.
Táta vypil dvě piva a z magnetek na lednici vytvaroval
Minin obličej.

„Moc tu ženu miluju,“ řekl mi a ukázal přitom
na její nos, který tvořila fotka Southend Pier.

„A já zase miluju nové domy, kam se člověk pře-
stěhuje a bude tam bydlet s nejlepší kamarádkou,
která je teď vlastně něco jako moje sestra,“ řekla jsem
na to já.

Hodně jsme se ten večer nasmáli.

Jenomže ostatní dva členy naší domácnosti za-
městnávalo psaní básniček poštákovi nebo objímá-
ní plyšových tučňáků, takže se nedokázali ani po-
řádně těšit.

Zvenčí se ozvalo zatroubení taxikáře.

„Už je čas, děcka. Jdeme na to!“ zavolal táta a za-
čal nahánět Strašáka po kuchyni, aby ho mohl strčit
do přepravky pro kočky.

„Uvidíš, že až dorazíme na místo, bude se ti tam
moc líbit. Slibuju,“ ujistila jsem kocoura přes dvířka
klece. Strašák ale jenom dopáleně zamňoukal.

„Jé-é-ém,“ řekl Noah posmutněle.

„Jé-é-ém“, zopakovala po něm i Tilly a položila mi svoji vlasatou hlavu na nohu.

Prosebně jsem se podívala na tátu.

Vlastně tady vůbec nešlo o nějakého pošťáka nebo plyšáky v igelitovém pytli pro charitu. Nestěhovali jsme se jenom do nového domu. Stávala se z nás úplně nová rodina. Už jsme si tím jednou prošli: to bylo tehdy, když se od nás máma odstěhovala a všichni jsme z toho byli moc smutní.

(Možná jsem na školním hřišti plakala víckrát než jenom dvakrát. A možná jsme to tenkrát dělávali všichni.)

Táta si zamnul ruce. „Ale no tak, prckové, až tam dorazíme, všechno bude skvělé. Akorát teda na příjezdové cestě je jezero plné piraní, které musíme nějak přebrodit... A hned za vstupními dveřmi nás čeká ohnivá zeď z plamenů... A slibuju, že ani nemrknete a zvyknete si na toho trola, co číhá za dveřmi na záchod...“

A táta se na mě podíval, taky trochu prosebně, protože vtipy sice vypráví nejlepší, ale pokud jde o city, často bývá v koncích.

A tak jsem se sehnula a stáhla Tilly ponožky. Počkala jsem, až se naštvete dost na to, aby se překulila, posadila se a shrnula si vlasy z tváře. A Noahovi jsem tak dlouho foukala do těch jeho blondatých vlásků, až se začal kroutit.

„Superglů,“ zašeptala jsem.

Superglů je totiž něco jako tajná Mageeovic šifra. Jednou na tátovy narozeniny jsme mu v charitativním

obchůdku všichni tři koupili za našetřené peníze společný dárek: keramickou žirafu s krásnýma, dlouhýma a tenoučkýma nohama a zlatavou barvou na kopytech. Celou cestu domů jsme ji opatrně nesli, aby se nerozbila – jenomže když jsme se ji pak snažili zabalit do papíru, najednou něco *luplo*. A Noah držel jednu z těch krásných útlých nožek v ruce, zatímco zbytek žirafy ležel na stole. Všichni jsme se okamžitě cítili prázdní jako vypuštěný nafukovací balonek. Ale máma tehdy pronesla jediné kouzelné slůvko: „Superglů!“ A během chvíličky jsme tu nohu přilepili vteřinovým lepidlem zase zpátky a táta říkal, že je to ten nejkrásnější dárek, jaký kdy v životě dostal.

Tak tohle znamená slovo *superglů* pro všechny Mageeovy. Říká: *nedělejte si starosti*, a potom ještě taky, že *všechno napravíme*. Protože neexistuje žádná věc, která by se nedala spravit, vůbec žádná.

Tilly i Noah zvedli hlavu a ve tvářičkách se jim zračila naděje.

„A opravdu tam bude trol?“ zeptal se Noah.

„A jezírko s piraňami?“ zeptala se Tilly.

„Existuje jediný způsob, jak to zjistit,“ odpověděl táta a vykouznil na tváři ten nejzářivější úsměv.

„Tak pojďte honem!“ zašeptala jsem a vedla je ven. Cestou mě táta děkovně pohladil po ruce.

Skočila jsem do auta, zavřela jsem oči a zkřížila prsty na rukou i na nohou, což je tajný čarodějnický způsob, jak zaručit, aby všechno dobře dopadlo. (Ale nikomu to neříkejte.)

Georgie

„Kuchyně – druhá ložnice – koupelna v patře,“ sy-
pala máma z rukávu a ukazovala těm báječným stě-
hovákům jednotlivé části našeho nového domu.

„Hm. Co to taky tak smrdí?“ zeptala jsem se
a nakrčila nos, jen co jsem vešla do domu.

„Je tady čerstvě vymalováno,“ odpověděla mi
máma přehnaně nadšeným hlasem a nasála vzduch
hluboko do plic. „No není to báječné, Georgie?“

A potom očichala všechny stěny. A taky koberce,
kuchyňské skříňky i s poličkami, a dokonce i vodu
tekoucí z kohoutku.

Bylo to báječné. Nejspíš. Ale stejně jsem začala
obcházet pokoje a pootevírala jsem v nich všechna
okna, ačkoli byl prosinec, protože přidusit čerstvě
získané sourozence mi nepřišlo jako ideální vstup do
nové rodiny.

A potom jsem na jednotlivé dveře nalepila barev-
né kartičky se jmény – sama jsem je vyráběla –, aby
všichni věděli, který pokoj je čím.

„Modrá plastelína? Na nových dveřích? To není

moc dobrý nápad,“ pronesla máma a začala je zase všechny sundávat dolů.

„A vánoční stromeček bychom mohli postavit sem,“ navrhla jsem a ukázala na bíle natřenou dřevěnou podlahu v prázdném rohu prázdného obývacího pokoje.

Všechny ostatní domy v ulici Sorell Street už byly vánočně nazdobené: blikající světélka a za okny vánoční stromky ověšené třpytivými ozdobami. My jsme sice kvůli stěhování museli všechnu výzdobu sundat, já jsem ale dobře věděla, kde je: ozdoby i řetězy ležely schované v krabici s nápisem *VÁNOCE* a ta vyčkávala hned v prvním stěhovacím voze. Bude to parádní uvítání ostatních členů rodiny: přátelské a vřelé a oni se tady hned budou cítit jako doma.

„Až příští rok,“ řekla máma, a přestože se až do teď nadšeně usmívala, zakabonila se. „Všechn ten nepořádek jenom kvůli pár dnům? No tak, nebuď hloupá, Georgie.“

Jsem z podstaty pozitivní člověk. Ale když jsem si představila, že nic ze vši té překrásné vánočnosti neuvidím víc než rok, poklesla mi ramena.

Jakmile máma uviděla můj posmutnělý výraz, okamžitě se přestala mračit a pevně mě k sobě přitiskla. „Promiň, zlatíčko. Já jen, že –“

„Chceš, aby všechno bylo perfektní,“ zašeptala jsem jí do ramene a taky jsem ji objala.

„To máš pravdu. Nové, výjimečné a jednoduše perfektní. Takové, jaké... jaké jsme to předtím neměly. Dokážeš to pochopit, že ano?“

Když mě pustila, oči se jí zvláště leskly.

Přikývla jsem.

Dokonale jsem tomu rozuměla. Nepřála jsem si totiž nic jiného.

Zvenčí se na příjezdové cestě ozvalo praskání šterku a spousta lomozu a křiku.

„Už jsou tady,“ vydechla máma a položila mi ruce na ramena.

„Už jsou tady!“ vykřikla jsem a vyběhla ven. Zrovna vystupovali z taxíku, který jim objednala máma.

„Už jste tady!“ zakřičela jsem hlasitě a objala jsem Jem tak pevně, jak jenom můžete obejmout někoho, kdo v ruce drží plastovou přepravku s hodně našťavanou kočkou uvnitř.

Jem postavila přepravku na zem, abychom se mohly pořádně přivítat, a začala nadšeně poskakovat.

„Rády vás vidíme, což je ostatně na první pohled zřejmé,“ uvítala je máma se smíchem a políbila Joe-la. A když si ze rtů stíral její sytě červenou rtěnku, smála se ještě víc.

Objala jsem se taky s Tilly a Noahem, i když jsem k nim přistupovala o dost plašěji než k Jem. Měla jsem obrovskou radost, že kromě ní budu mít ještě dalšího bráchu a ségru, a doufala jsem, že se jim budu zamlouvat. Pravda, když jsem se jednou pokusila vzít Noaha za ruku, protože jsme přecházeli přes silnici, olíznul ji, a když jsem se snažila mluvit s Tilly, skryla si obličej do vlasů – Jem ale říkala, že tak to dělá u většiny lidí. Jenomže teď, když se z nás v podstatě stali příbuzní, to bude všechno úplně jiné.

A potom jsem potřásla rukou Joelovi – možná to působí trochu upjatě, ale dohodli jsme se, že objímat se prozatím nebudeme.

Nebyla jsem si sama docela jistá, jak se dívám na to, že budu mít nového tátu. Ale zase jsme byli příbuzní jenom napůl, a ne opravdově, takže to vlastně můj skutečný nový táta nebude. Zatím to pro mě byl cizí člověk, muž, kterého moc neznám a odted' s námi bude bydlet. Ale všechno bude v pořádku.

Joel zaklonil hlavu a začal si prohlížet náš nový dům.

(Když byl malý, stala se mu taková nehoda, takže teď má některá místa v obličeji hodně vráscitá a zjizvená a jiná zase nepřirozeně vyhlazená. Vždycky říká, že zápasil s drakem a „to byste měli teprve vidět, jak dopadl ten drak“, ale ve skutečnosti ho oparila vařící voda z převržené konvice.)

„Nezvětšil se?“ pronesl se smíchem. „Nebo jsi stačila původní objednávku zrušit a nechala na stejném místě vystavět větší dům, když jsem se chvíli díval jinam?“

„My teď budeme bohatí?“ zeptal se šeptem Noah.

„A to teď budeme muset mluvit nóbl?“ zeptala se Tilly.

Jem mě pohládila po ruce a zakroutila hlavou. „Nebudte hloupí. Pořád to budeme my. Jenom s větším domem. A teď pojďme najít toho trola!“

Než jsem ji stačila ujistit, že v domě určitě žádný trol není, popadla Jem klec s kočkou, vrátila se

dovnitř a sprintovala po schodech nahoru, Tilly i Noah jí byli v patách.

„Máme nové koberce, takže byste si mohli zout boty, co říkáte?“ zavolala za nimi máma. „A nezapomeňte – na první týden zůstane kočka v kuchyni, je to jasné? Pro případ drobných i větších nehod. Tak jsme se přece domluvili.“

Jem postávala nahoře v patře a nejistě nakukovala do pokoje mezi Tillyiným a Noahovým pokojíčkem. Zkoumavě si prohlížela dvojpostel i nezáživný béžový koberec.

„Ten není náš.“ Provedla jsem ji kolem otevřených dveří až k dalšímu schodišti. „My budeme mít pro sebe celé patro nahoře – koukej na to. A tohle,“ pronesla jsem důležitě, „bude *tvůj* pokoj.“

Sama jsem jí ho vybrala, protože měl žluté stěny barvy slunečního svitu a stůl přímo u okna. Úplně jsem ji viděla, jak tam sedí a promýšlí, co všechno spolu podnikneme. A právě takové je kamarádství s Jem: nikdy to není nuda. Ve všech věcech, ve kterých jsem dobrá, se musím pořád do kolečka cvičit a cvičit a zase cvičit. Ale Jem se nikdy ani nesnaží dělat věci dokonale. Prostě se na ně vrhne, chvíli se jim věnuje, a když se začne nudit, jednoduše přestane a začne se věnovat zase něčemu úplně jinému. A právě proto se z nás staly nejlepší kamarádky.

Jem tam ale jenom tak stála a nejistě mrkala. Potom se otočila, přešla přes malý čtvercový kobereček a nakoukla do mého pokoje. Ten měl stěny do fialova, na podlaze tmavě modrý koberec a zešíkmený strop.

„Myslela jsem si, že budeme mít společný pokoj,“ řekla nakonec. „Ne ty svůj a já svůj. A taky jsem myslela, že v něm budeme mít patrovou postel a budeme se moct střídat v tom, kdo bude spát nahoře, a místo toho, abychom šly spát, si budeme moct celou noc vyprávět nejrůznější příběhy. A vlastně to pořád bude takové, jako bychom přespávaly u kamarádky, jenomže přitom zároveň budeme doma.“

„Máma rozhodla, že prý budeme radši, když budeme mít každá vlastní pokoj,“ zamumlala jsem, ale byla jsem celá nesvá. Teď, když to řekla, mi došlo, že její představa o spolubydlení je samozřejmě o moc lepší. A najednou mi nic z toho nepřipadalo tak nové a výjimečné a neskonale perfektní.

„Ale to nevadí,“ řekla Jem, odkráčela zase do svého pokoje a vyskočila na postel. „Takhle budeš moct každé ráno cvičit na housle a nebudeš mi vrzat přímo do ucha. A budu si tady moct zřídit umělecký koutek, kde si vystavím všechny svoje krystaly a čarodějnické knížky, a taky tady můžu mít nepořádek a ty budeš mít vedle uklizeno, takže to takhle vlastně bude úplně nejlepší. No ne! Tos dělala ty?“

Cedulka na dveře ležela na posteli, kde jsem ji předtím nechala: byla zářivě žlutá a zlatavě lesklým perem na ní bylo velkými písmeny napsáno jméno JEM a ještě na ní byl obrázek lva a zářícího slunce.

Přikývla jsem.

„Moc se mi líbí, je skvělá,“ řekla nadšeně Jem.

A potom šla a modrou plastelínou přilípila cedulku na dveře svého pokojíčku.

Tu noc, zrovna když se mi začínal zdát sen o kočkách, které se zabydlely ve vánočních stromcích, mě Jem probudila – baterkou svého mobilu mi posvítila přímo do tváře.

„Ááá!“ zaječela jsem, vzhledem k okolnostem dost oprávněně, řekla bych.

„Pst!“ nakázala mi Jem. „Vstávej. Honem. Je skoro půlnoc!“

Oblékla jsem si župan a šla za ní do jejího pokoje.

Ulice Sorrel Street dole pod námi pozvolna znovu ožívala. Z rozsvícených nebo blikajících domů se linula hlasitá muzika. Lidé vycházeli ven, smáli se a povídali si: dospělí se sklenkami vína v rukou a s barevnými klobouky na hlavách, děti v pyžamech. Dva šedaví psi ze dvou sousedících domů na protější straně ulice štěkali tak hlasitě, až je jejich majitelé zahnali zpátky dovnitř, k čemuž jeden z nich přidal: „Přestaň! Vždyť všechny probudíš, Wuffly!“ Povel to byl tak hlasitý, že musel probudit daleko víc lidí než ten hlasitý štěkot obou psísek předtím.

„Půjdeme za nimi?“ zašeptala jsem nadšeně. Máma si se silvestrovskými oslavami a vítáním nového roku nikdy hlavu nelámala – proč taky, když jsme byly doma jenom ve dvou. Taky proto mi bylo předem jasné, že život s Jem bude plný dobrodružství.

Ale Jem místo odpovědi horečně svítila baterkou do všech koutů pod postelí.

„Něco jsi ztratila?“

„Strašáka,“ zašeptala provinile. „Bylo mu v kuchyni samotnému smutno, to prostě nešlo nevidět.“

A tak jsem ho pustila a chtěla se s ním mazlit v posteli. Jenomže když jsem se probudila, byl Strašák ten tam, a teď už je skoro půlnoc. To znamená, že za chvíli tu máme Nový rok!“

„A znamená to něco tajuplného?“ zeptala jsem se opatrně. „Měl se o půlnoci proměnit v krásného prince? Nebo naopak zpátky v dýni? Protože jinak... bych řekla, že je to jenom kocour, Jem. A to i přesto, že ty jsi úplně čarodějná čarodějka, o čemž nemůže být pochyb.“

(Pokud mám být upřímná, nejsem si úplně jistá, jestli je Jem skutečná čarodějka. Protože si myslím, že čarodějnice vlastně vůbec neexistují. Jenomže takové věci si přece nejlepší kamarádky neříkají.)

„Bude Nový rok!“ zopakovala ale Jem a do očí jí vstoupily slzy. „Půlnoc! A *ohňostroje!*“

A teprve v tu chvíli mi to konečně došlo – protože posledně, když byly venku ohňostroje, Strašák utekl a schoval se v nějaké cizí zahradě a Jem s tátou ho nedokázali najít tři dlouhé dny. A kdyby Strašák utekl i tentokrát, utíkal by z nového domu, o kterém ještě ani neví, že je to jeho domov. Což znamená, že už by se taky nikdy nemusel vrátit.

Najednou mi všechna otevřená okna v domě začala dělat ohromné starosti.

„Najdeme ho. Slibuju,“ řekla jsem. A potom jsem šla a vzbudila mámu.

Jem poskakovala a měla ještě větší starost – jenomže ona ještě neví, že pokud jde o řešení nejrůznějších krizí, je na to máma úplně nejlepší. A máma

neřekla: „Říkala jsem vám přece, že kočka musí zůstat prvních pár dní v kuchyni!“ ani „Proč nespíte, vždyť je hluboká noc!“ Všechny podobné výčitky si schovala na později a pevně Jem objala.

„Neboj se, zlatíčko. Do ohňostrojů zbývá ještě sedm minut. A najít jednu zatoulanou kočku zabere pět, maximálně šest minut, takže času máme dost.“

Joel rozsvítil baterku a prošmejdil všechny skříňky v kuchyni, i když na sobě měl jenom trenýrky. Jem neustále hulákala: „Strašáku. Stráááášááááákůůůůůůůůůůůůůůůů!“ takže zanedlouho byli vzhůru i Tilly a Noah a hledali jsme ho všichni společně. Rozsvítili jsme světla v celíčském domě. Podívali jsme se pod každou postel a nahlédli za každou pohovku. Prohledali jsme všechny pokoje, které měly otevřené dveře, a posvítili si baterkou do každého kouta za hromadami prozatím nevybalených krabic. Mezitím odtikávaly poslední minuty starého roku – až se konečně v paprsku světla z mojí baterky objevilo kulaté černé klubíčko s lesklýma očima. Našla jsem ho v koupelně v přízemí, kde si Strašák hověl v umyvadle.

„Našla jsem ho! Honem – potřebuju pomoc!“ zaječela jsem co nejhlasitěji.

„Deset!“ pronikal do domu křik z ulice.

„Jenom ho podrž!“ zakřičel Joel a hnal se ke mně chodbou, na sobě pořád jenom trenýrky. „Potřebujeme – musíme – hm...“

„Devět!“

Nikdy předtím jsem Strašáka do náruče nevzala. Připadalo mi, jako by mi mezi prsty protékal

chlupatý proud vody. A potom se kocour proměnil v cosi s ostrými zuby a drápy, čemu jsem se ještě ke všemu moc nezamlouvala.

„Jem!“

„Hned jsme u tebe!“

„*Osm!*“

„Jem, zlatíčko, kam ho tak obvykle dáváte? V čem jste ho na Nový rok měli loni?“

Držela jsem ho pevně v dlaních a Strašák se zmítal a kroutil a snažil se mi zakousnout do zápěstí.

„*Sedm!*“

„No, my jsme mu tenkrát vyrobili pelíšek v krabici a tu jsme umístili do skříňky nahoře na zdi v kuchyni a vystlali jsme ji spoustou měkkých věcí, které měly utlumit hluk zvenčí...“

„*Šest!*“

Slyším, jak se za dveřmi koupelny ozývá spousta bouchání a žuchání. Někdo někam přemísťuje krabice. Navrch k tomu všemu slyším i nesrozumitelné mumlání.

„Počkej, Mino, to přece nemusíš –“

„*Pět!*“

„Nech to plavat, Joeli, to je v pořádku. Tady – ještě tenhle!“

„Pospěšte si, tati!“

„*Čtyři!*“

A vtom někdo rozrazil dveře do koupelny.

A venku v chodbě jsem místo všech těch úhledně naskládaných krabic, které čekaly, až je někdo vybalí, uviděla něco jako gigantický hrad z lepenky.

Zabíral snad celou předsíň. Byly tam čtyři stěny a uprostřed mezi nimi malý prostor krychlového tvaru, vycpaný kolem dokola jemnými, nadýchanými bílými ručníky. Kousek stranou ležela pohozená prázdná krabice, na které bylo máminým úhledným písmem na cedulce napsané: *NOVÉ RUČNÍKY, KOUPELNA ČÍSLO 3.*

„Teda mami,“ vydechla jsem překvapeně. Dobře jsem věděla, že strávila dobré tři hodiny v obchodě John Lewis a osahala všechny ručníky, které tam měli, aby vybrala ty úplně nejlepší.

„*Tři!*“

„Pospěšte si!“ zakvílela Jem.

Vyběhla jsem z koupelny a položila jsem zmítajícího se Strašáka do hnízda z bělostných ručníků.

„*Dva!*“

Máma přiskočila a otvor shora přiklopila další krabici, aby se Strašák neměl kudy dostat ven.

„*Jedna!*“

Všichni jsme se naklonili nad lepenkový hrad a uviděli jsme na kraji malé černé tlapky, to jak se Strašák snažil někudy vydrápat ven.

Bim, bam! Bim, bam!

Ulicí se rozlehla ozvěna Big Benu, který ze všech televizních obrazovek odbíjel půlnoc, a hned po ní i dunění ohňostrojů a rachejtlí. Zvenčí se ozývaly zvuky jako „Jéé“ a „Ách“.

„Dobrá práce, přátelé,“ řekl Joel. Z krabicového paláce se ozývalo vystrašené mňoukání a škrábání.

„Děkuju,“ zahuhlala Jem uplakaným hlasem.

„Vždyť jsou to jenom ručníky,“ pronesla máma, ale hlas měla podivně přiškrcený.

„A mohli bychom se jít podívat na ohňostroj?“ zeptala se Tilly, když se zvenčí ozvala další vlna obdivného „áchání“.

Všichni vyběhli ven a okamžitě začali dělat „Brr“ a „Jauvajs“, protože je do bosých nohou píchaly kamínky a venku bylo navíc dost zima.

„Obleč si na sebe něco, Joeli – nemůžeš se přece novým sousedům poprvé ukázat zrovna takhle!“

„A vlastně, proč ne – jaký začátek, takový konec, co říkáš?“

Jem zůstala vevnitř, pevně přidržovala horní krabici a obličej měla přilepený k mezeře, kterou vystrkoval Strašák ten svůj černý čumák porostlý dlouhými fousky.

A tak jsem tam zůstala s ní.

„Šťastný Nový rok, Georgie,“ řekla Jem.

„Šťastný Nový rok, Jem,“ řekla jsem já.

A byl to ten nejšťastnější Nový rok, jaký jsem kdy zažila.

Leden

Jem

Milá maminko,

je to tady úplně hrozitánské. Stěny v mém pokojíčku mají všechny žlutou barvu, takže si připadám, jako bych žila uvnitř zralého banánu, a navíc k němu vede hrozná spousta schodů, které musím pokaždé vyšlapat. A na záchodě je prkýnko, které člověka kouše do zadku. Všude na podlaze leží podivné světle béžové koberce. Na jeden už se mi podařilo vylít růžový inkoust. (Ale to nevádí. Postavila jsem tam vázu. Tenhle dům je totiž celý hodně vázovitý.)

Další věc je, že v tomhle domě docela nepochybně straší DUCHOVÉ. Vydávají různé praskavé zvuky, sami od sebe otvírají dveře a myslím, že jeden z nich dokonce snědl poslední Jaffa Cake ze skříně, ve které je supertajná skrýš na sušenky. I když to asi mohla být i Tilly, protože pokud jde o Jaffa Cake, dokáže slídit neslyšně jako duch. Tak nebo tak, je to docela problém.

Neboj se nás odsud kdykoli zachránit a odvézt nás do Croydonu. Klidně budu spát na podlaze, to mi vadit nebude.

Líbá tě Jemima Mageeová, 11 a čtvrt roku
(a taky všichni ostatní)

„Nehodláš jí tohle poslat, že ne?“ zeptala se mě Georgie, která mi koukala přes rameno, jak tūkám do Minina laptopu vzkaz pro mámu.

„Jasně, že hodlám. Musím mámě napsat, že se máme příšerně a všichni jsme moc smutní. Jen tak bude vědět, že nám chybí a že jsme na ni nezapomněli jenom proto, že máme vypůjčenou tvoji mámu, se kterou tady teď žijeme,“ vysvětlovala jsem. „Musím ji přece trochu povzbudit.“

Georgie se netvářila dvakrát přesvědčeně. (Ale myslím, že si dělala starosti hlavně s tím kobercem zbarveným od inkoustu.)

A pak do Mininy pracovny vešla Tilly. Na sobě měla svoji nejdelší a nejčernější sukni, kterou za sebou táhla po koberci.

„Tak co? Jaký je?“

Tilly si hlasitě povzdechla. „Ani to není muž! Je to žena. A vůbec nemá nedbale vypadající strniště! Je celá blondatá a vyhlazená a řekla mi: *„Dobré ráno, cukroušku.“* Myslím, že už brzo nastane konec světa!“ A potom se obličejem dolů vrhla na stůl a vlasy jí visely po stranách k podlaze jako smutné, temné mraky.

Naklonila jsem se co nejbliž k Georgii. „Ať už se přestěhujeme kamkoli, Tilly se pokaždé zamiluje do listonoše – no, tentokrát vlastně spíš do listonošky.“

„Takže do *osoby přinášející listovní zásilky,*“ zamyšlela se Georgie nahlas. „Nebo že by do poštonošky? To by možná taky šlo.“ Pak odsunula židli a sedla si na ni, takže se dostala na úroveň Tillyiny hlavy.

„Pořád můžeš milovat poštonoše, i když je to žena. To už je dneska dovolené.“

Tilly zvedla hustou záplavu vlasů a jedním okem vykukla na Georgie. „Opravdu?“

Georgie vážně pokývla na souhlas.

„No, měla docela hezké oči,“ připustila Tilly tklivým hlasem. Potom se vydala ven z pokoje a cestou si pro sebe mumlala: „*Dobré ráno, cukroušku.*“

„Myslíš, že mě teď má ráda?“ zeptala se šeptem Georgie.

„Jasně, že má.“ Protože Georgii by měl mít rád každý. Vtáhla jsem ret. „A myslíš, že tvoje máma má ráda mě?“

„Jasně, že má,“ odpověděla Georgie a koukala dolů na kolena.

Chvíli jsme tam obě jenom tak mlčky seděly a přemýšlely. Jenomže já nemám takovéhle sezení v tichosti moc ráda.

„A teď se pojďme zbavit všech těch duchů,“ navrhla jsem.

Šla jsem a vzala z kuchyně nějaké prostředky, které k tomu budeme potřebovat, třeba krabičku zápalek a plechovku se středomořskými bylinami. „Měla by to sice být šalvěj, ale tu nemáme. Navíc to nejspíš bude bylinka jako bylinka. Hlavně, že to všem duchům a přežívajícím přízrakům dá jasně najevo, aby se hleděli klidit zase o dům dál.“

„Ale – Jem – nemyslíš, že –?“

„Jdeme na to!“

Ukázalo se, že zapálit uschlé bylinky v tak malé

skleněné dóze, kterou navíc držíte v ruce, nebyl moc dobrý nápad. Vyhodila jsem ji vysoko do vzduchu a strčila si spálené prsty do pusy a Georgie mi mezi tím vysvětlovala pravidlo, kvůli kterému se sklo rychle zahřívá. Ona je vážně moc chytrá.

A potom jsme začaly pobíhat kolem a snažily se uhasit všechny ty malé ostrůvky hořících bylinek, které teď ležely všude po podlaze v Minině pracovně.

Když jsme skončily, zůstala v koberci jenom jediná malá propálená dírka. A na tu jsme postavily vázu.

„Proč to tady páchne, jako by se tu připálilo kuře?“ zeptal se táta, když nakoukl do pracovny. „Počkejte – jako bych nic neřekl. Radši nechci nic vědět. Co kdybyste šly a pomohly Mině s vybalováním, co říkáte, holky?“

Když se totiž přestěhujete do nového domu, a navíc se tam dohromady sestěhují dvě rodiny, zjevně vás několik dalších dní nečeká nic jiného než vybalování a zase vybalování. Trvalo mi dobrou půl hodinu, než jsem na police ve svém žlutém pokoji vyskládala všechny svoje umělecké předměty a čarovné krystaly, které jsem dostala od mámy. A než si Noah naskládal všechny svoje rodiny plyšáků do postele (zabraly většinu spacího prostoru), taky ho to úplně vyčerpalo. Tilly si na posteli postavila něco jako jeskyni. Použila k tomu tmavě modrá prostěradla a peřiny a potom si do ní vyskládala všechny věci, které vlastnila, aby to tam uvnitř měla útulné. Navíc Georgie a Mina McKayovy vlastnily nekonečné

množství krabic plných různých věcí, takže pokaždé, když jste jednu konečně vyprázdnili, čekala pod ní další, snad ještě plnější krabice.

A v některých byly dost podivné věci. Myslela jsem si, že se všechny Mininy věci budou lesknout novotou, takže to tady bude vypadat trochu jako v mámině bytě v Croydonu, jen ještě líp, protože Mina je důležitá byznysmenka a potrpí si na fajnové zboží. A některé její věci byly přesně takové, třeba sladěné hrníčky s podšálky a miskami vyrovnané v kuchyňských skříňkách, ve kterých jste nenašli ani jeden balíček chipsů, nebo nové pohovky, které byly ještě obalené igelitem.

Ale spousta jejích věcí byla hodně stará.

Třeba houpací kůň se skleněnýma očima, hrůzu nahánějící bílou hřívou, která vypadala úplně jako pravá, a hnědou srstí, která byla na některých místech docela vydřená. Na povrch se tak dostala podivná podkladová kůže, a když jste se takového místa dotkli, úplně jste se otrásli.

„Ten není na hraní,“ varovala nás Mina přísně, když koně umístila do obývacího pokoje na bílou podlahu přímo pod veliké okno.

Dál tady měla skleněnou klec olemovanou černým kovem a uvnitř na větvi seděli dva ptáci. Skuteční, vycpaní ptáci, kteří měli pod sebou hnízdo plné nevábně vypadajících vajec.

„Ani tohle není na hraní,“ upozornila nás Mina a klec umístila na nejvyšší policičku s knihami v pracovně.

A nakonec tady bylo i jedno vajíčko. Obrovské vejce, veliké asi jako Noahova hlava, a to mělo samostatný kulatý dřevěný stojan, na který jste ho mohli posadit.

„Přstrosí vejce,“ pronesla Mina pyšně a velice opatrně ho postavila na římsu nad krbem v zadním pokoji. „Je skoro sto let staré. Patřovalo mému dědečkovi a ten mi ho věnoval. Nikdo se ho nesmí ani dotknout, zvedat ho, a už vůbec ne ho někam přenášet, protože to není –“

„Na hraní,“ doplnili jsme ji svorně.

„A tvůj děda byl průzkumník? Jako třeba někdy ve viktoriánských dobách?“ zeptala jsem se, protože to bylo nesmírně zajímavé vajíčko a já jsem po něm s podivnou lačností zatoužila. (Ne že bych ho chtěla sníst. Ale ráda bych, aby bylo moje.)

Ale Mina s Georgií se po mé otázce rozvihňaly.

„Tak stará zase nejsem!“ odpověděla Mina. „Pracoval pro jednu aukční síň. A postupem času se z něho stal sběratel. Po čase si zvyknete, že jste obklopení starými věcmi... Řekla bych, že právě ony dělají z domu skutečný domov, nemyslíte?“

Když z pokoje odešla, všichni jsme se nahnuli pod polici s vejcem: já, Georgie, Tilly i Noah.

„Téda,“ řekl Noah.

„To jo,“ přitakala Tilly. „No páni.“

„To jsem nevěděl, že vajíčka můžou být takhle velikánská,“ podotkl Noah.

„Ani že můžou vydržet sto let,“ dodala Tilly.

Viděla jsem, jakou má Georgie radost, že se jim

pštroší vejce tolik líbí. Na tvářích jí vyskočily narůžovělé skvrnky a nohama šoupala po podlaze. A tak jsem měla radost i já.

„Zajímalo by mě, jak by asi smrdělo, kdyby se rozbilo,“ řekl zasněně Noah.

Georgie okamžitě ztuhla.

„Jenomže něco takového nebudeme nikdy zkoušet. Nikdy,“ zopakovala jsem důrazně a vyvedla Tilly i Noaha z pokoje.

A potom jsem vybalila tátovu žirafu s přilepenou nohou a postavila ji na polici hned vedle pštrošího vejce.

„Hm,“ řekla Georgie s hlavou nakloněnou na stranu. Potom prstem přejela po průhledné vyboulenině ztvrdlého lepidla. Nakonec žirafu otočila tak, aby lepidlo nebylo vidět. „O moc lepší.“

Počkala jsem, až z místnosti odejde, a žirafu jsem obrátila zase zpátky.

Ležely jsme s Georgií na koberečku a zíraly nahoru ke stropu.

„Jak *stará* je tvoje máma?“ zeptala jsem se.

„Třicet čtyři,“ odpověděla Georgie. „Ale všichni říkají, že vypadá mladší.“

A byla to pravda. Mina měla dlouhé hnědé vlasy a v nich světlejší pramínky a ty vlasy vypadaly pořád stejně lesklé a pružné, jako by si je zrovna vyfénovala a upravila. Voněla parfémem a do práce nosila drahé kalhotové kostýmky, klapavé podpatky a tmavě červenou rtěnku. A taky nosívala bílé košile bez poskvrnky a jediného záhybu a takové ty džíny, které

se dokonale hodily pro každou příležitost. Založila úklidovou společnost Kouzelné prachovky. A tu když jste si objednali, některá z jejích zaměstnankyň, vlastně taková pohádková víla, přijela až k vám domů malou bílou dodávkou s růžovým logem na boku, mávla kouzelnou hůlkou a všechno v domě se okamžitě blýskalo jako nové. Nebo tak to aspoň ukazovali v reklamě. Jednoho dne jí budu muset prozradit, jak vypadají skutečné pohádkové bytosti, a myslím, že bude zděšená – takové pohádkové bytosti, a víly obzvlášť, nejsou růžové ani vybavené kouzelnou hůlkou, ale dost zlé a ošklivé. Dostala jsem o nich loni k Vánocům celou knihu. Zatím jí ale nic neřeknu, chtěla bych totiž, aby si mě nejdřív oblíbila. Georgie sice tvrdí, že mě má její máma ráda už teď, ale já si myslím, že má hlavně ráda tátu a my k němu patříme jako takové malé doplňky. Promluvily jsme si zatím jenom jednou – a tím myslím o samotě, jenom ona a já – a celý hovor se týkal hlavně školy, takže mluvila spíš *ona* na mě, protože mě škola moc nezajímá. A pak, když jí zazvonil telefon, vypadala, že se jí dost ulevilo, protože mohla odejít a začít se bavit se svým asistentem Martinem o tabulkových procesorech. Proto si myslím, že si mě zatím moc neoblíbila. Ale až spolu prožijeme nějaký čas ve společném domě, vsadila bych se, že by se z nás mohly stát dokonce i něco jako dobré kamarádky. I když to samozřejmě nikdy nebude stejné jako s mojí pravou mámou. Ale mohlo by to být fajn: asi jako když na sobě máte staré džíny, které jsou pohodlné a nikde vás netlačí.

„A kolik je Joelovi?“ zeptala se Georgie.

„Čtyřicet dva,“ odpověděla jsem. „A nemyslím si, že vypadá mladší.“

Což nevypadal. Ale za to nemůže. Míval husté plavé vlasy, dost dlouhé, aby je mohl stáhnout do culíku, jenže teď má na hlavě částečnou pleš a zbytek vlasů neupravený a trochu rozčuchaný. A taky má v obličejí všechny ty jizvy. Takže vůbec nevypadá mladě. Ale pořád má jiskřivý úsměv a světle modré oči a dokáže vás rozesmát tak, až vás bolí břicho a dělá se vám šoufl.

Georgie stiskla rty, jako by sice souhlasila, ale zároveň chtěla být milá. V tom je Georgie obecně hodně dobrá.

„Ale máma říká, že moc hezky a něžně líbá.“

Obě jsme se zahihňaly.

Viděly jsme je líbat se snad stokrát. Teď už se, pravda, trochu uklidnili. Ale dva lidé, kteří se dali čerstvě dohromady, se líbají v podstatě neustále. I když vám třeba zrovna připravují toast.

„A myslíš, že až budeme tak staré, že nám bude čtyřicet dva let, pořád budeme kamarádky?“ zeptala se Georgie a začala ve vzduchu pohybovat nohama, jako by jela na kole.

„To určitě budeme,“ odpověděla jsem. „Teď jsou z nás přece supersestry. Takže jsme jedna ke druhé přilepené už napořád.“ A pak jsem se poškrábala na nose. „Pokud teda v té době už nebudeš po smrti, to je jasné.“

Georgie si povzdechla, ale nepřestávala šlapat.

Chtěla jsem se jí zeptat, jestli bych si mohla nechat pštrosí vejce, pokud by ve dvačtyřiceti už byla mrtvá. Ale nakonec jsem se ani nenamáhala. Bylo přece její povinností říct ano.